

PHẦN 3

Kỳ Long lớn hơn Nhã Loan hai tuổi. Sở dĩ hai người quen nhau, rồi anh đem trái tim thấp sáng lên hình ảnh cô bé ở góc riêng trong lòng mình là do cha mẹ hai nhà. Ông bà Thái Phương là bạn hàng hợp tác làm ăn lâu năm với gia đình Kỳ Long. Mỗi khi ông bà Thái Phương đến nhà Long bàn công chuyện, thường dẫn theo cô con gái Nhã Loan theo cùng. Đó là lý do hai người gặp nhau, quen nhau.

Ngay từ cái hôm đầu tiên Nhã Loan đến nhà chơi, cha của Kỳ Long giao anh đón tiếp cô bé. Ngay tức khắc, anh như bị đánh gục trước vẻ đẹp, sự già dặn trong tung câu nói, nơi miệng cô bé luôn thốt ra những lý lẽ đầy chứng chạc trong tình yêu. Riêng Long, Long thích nhất là mỗi khi nàng làm duyên, làm nũng với anh, chấp nhận những cử chỉ tình cảm của anh đáp lại.

Qua vài cuộc nói chuyện vui vẻ, Kỳ Long thấy mến thương nàng. Nay lại học cùng trường, ngày ngày cùng nhau đi học, cùng nhau vui chơi, và thế là tình yêu đã nảy nở trong trái tim anh. Anh yêu Nhã Loan...

"Anh yêu mái tóc mượt mà

Yêu làn da trắng yêu sao má hồng yêu từ mắt mũi đến môi

Đến tim gan mật, hơi ôi cả người".

Tối nay cũng thế. Nhã Loan đi cùng với ông bà Thái Phương đến nhà Kỳ Long bàn chuyện làm ăn. Nghe đâu chuyện hàng ngày mai rất quan trọng, có liên quan đến sự ăn lên làm ra, sự tồn vong của hai nhà. Song, đối với Long, chuyện hàng ấy có quan trọng cỡ nào, gia đình hai nhà ngày sau có ra sao, cũng không quan trọng bằng cuộc gặp mặt với Nhã Loan đêm nay.

Chút nữa thôi, Kỳ Long sẽ ra. Anh đang ngồi pha nước xã giao với ba mẹ mình đôi phút. Nhã Loan đi thẳng ra sân đứng ngắm nhìn hoa kiểng chung quanh. Gió thổi nhẹ, lá cây lay động. Hương hoa huệ, hoa sữa bay vào sống mũi thơm nồng.

Nàng vòng tay trước ngực đứng suy tư lại cuộc nói chuyện với Thành Nhật hồi chiều, về những tiếng yêu thốt ra từ miệng anh. Từ lâu, mình đã biết Thành Nhật dành cho mình một tình cảm đặc biệt, nhưng mình làm ngơ, định một ngày nào đó nói cho anh hiểu, nhưng không ngờ hôm nay, anh đã nói thẳng thừng rồi.

- Hừ...

Đang suy nghĩ, Kỳ Long thỉnh linh ôm chặt phía sau. Nhã Loan không giạt mình. Nàng quá quen hành động này của anh.

Kỳ Long nòng ắm:

- Đợi anh lâu lắm hả?

Chưa trả lời câu hỏi của Kỳ Long, Nhã Loan hỏi ngược lại:

- Ba mẹ đang bàn chuyện gì vậy anh?

- Bàn về chuyện xuất hàng ngày mai. Nghe đâu chuyến này rất quan trọng, xuất qua Mã Lai, nên hai bên bàn kỹ lưỡng một chút.

Nhã Loan không hỏi gì thêm. Nàng vẫn để Kỳ Long ôm, vẫn ngả người trong vòng tay rắn chắc của anh, vẫn bình thường, miễn cưỡng chứ không vui vẻ như mọi hôm. Có lẽ do nàng quá quen với hơi hướm của anh. Và cũng vì quá hạnh phúc nên Kỳ Long không để ý đến tâm trạng của Nhã Loan.

Đỡ người nàng dậy. Anh rút trong người ra một cái vòng đính kim cương định đeo vào tay nàng.

- Anh tặng em đó. Deo nó vào tay, mỗi khi không có anh bên cạnh, nhìn nó là em sẽ nhớ đến anh.

- Một chiếc vòng đính kim cương. Nó rất quý giá.

Tình yêu cũng quý giá như kim cương:

Cầm chiếc vòng, Nhã Loan không sao quên được sợi dây chuyền bằng ngọc trai mà hồi chiều, Thành Nhật tặng cho mình. Hai món quà của hai người con trai đều dành tình cảm cho mình. Chỉ khác là ở chỗ giá trị vật chất của từng món quà và sự đón nhận của mình.

- Hồi chiều, Thành Nhật có tặng cho em sợi dây chuyền đính bằng ngọc trai rất đẹp.

- Thế ư? - Kỳ Long nhướn thẳng hàng chân mày lên. Giọng không còn vui vẻ như lúc nãy nữa - Thành Nhật tặng em món quà giá trị như thế là có ý gì rồi.

Đeo chiếc vòng vào tay, Nhã Loan xuýt xoa:

- Ảnh nói lời yêu em, nhưng em lắc đầu. Em không nhận món quà đó.

Đôi chân mày Kỳ Long giãn ra nhanh chóng, khuôn mặt anh tươi trẻ, không còn khô khốc như đá như vôi vữa mà là dòng sông xanh man mát, là bầu trời về đêm đầy sao lấp lánh ở đó có ngôi sao của chiếu mệnh của anh và Nhã Loan.

Không để ý đến tâm trạng của Kỳ Long, Nhã Loan nói tiếp về Thành Nhật:

- Anh rất buồn!

Kỳ Long miễn cưỡng đáp:

- Chuyện buồn vui trong tình yêu, không ai tránh khỏi cả. Em khéo thương cảm cho Thành Nhật mà không nghĩ đến mình, đến anh.

Nhã Loan đứng thẳng người lại nhìn Kỳ Long. Nàng không hiểu.

- Mình có gì buồn đâu:

- Nếu như hồi chiều em nhận quả, đồng nghĩa với việc em thừa nhận yêu Thành Nhật thì chính anh là người buồn nhất. Tối nay, anh vẫn đứng đây với em nhưng lại thấy vô vị, cô độc một mình.

Kỳ Long dìu Nhã Loan đến ngồi xuống chiếc ghế đá đặt sẵn trước, cách chỗ hai người đứng khoảng vài bước.

- Thành Nhật buồn thì còn có em thương xót cảm thông. Còn anh buồn, chắc không có ai chia sẻ.

- Thành Nhật buồn vì không có em ngồi bên cạnh: Còn anh, anh đang ngồi với em lại buồn khi nghĩ ngày nào đó mình xa nhau. Thật kỳ lạ! Con người đúng là sinh vật khó hiểu. Buồn vui lẫn lộn, khó xác định, Kỳ Long giải thích lời mình cho Nhã Loan hiểu.

- Anh tự thương hại cho mình đôi chút thôi. Tình yêu có muộn và cái phức tạp. Anh yêu em bằng trái tim của anh, nên mới nói thế.

Đang trong khoảnh khắc tình yêu của Kỳ Long dành cho mình, Nhã Loan xoay người qua buột miệng hỏi:

- Anh nghĩ chúng mình yêu nhau?

- Chứ sao?

Kỳ Long không cần suy nghĩ gì vội đáp nhanh. Anh nhìn thẳng vào khuôn mặt Nhã Loan. Nàng cũng đang nhìn đáp lại anh. Anh nhìn ngưng đọng trong giây lát. Nhã Loan muốn nói điều gì, nhưng không sao nói được.

Sau cùng, nàng thở dài ra và nhìn lơ sang bên.

- Thôi, đừng nói chuyện này nữa, anh Long!

- Phải đó.

Kỳ Long chiều Nhã Loan. Anh vòng tay qua hông nàng, kéo sát nàng ngồi sát vào mình tí nữa. Đối với anh, được ngồi bên người yêu, cùng tâm sự cùng trao tiếng lòng, trao hơi thở cho nhau là hạnh phúc nhất. Anh hôn lên má nàng làm nàng e ngại né sang bên.

- Cái anh này, mọi người thầy được, kỳ chết đi.

Kỳ Long cười hạnh phúc. Anh cho là Nhã Loan đang e thẹn, bối rối, ngại ngùng:

- Đẹp như em, ai thấy cũng xiêu lòng huống chi là anh. Mặc kệ họ đi em. Anh quan niệm Thượng đế sinh ra phái đẹp là để Phái mạnh sủng ái, để phái mạnh đặt những nụ hôn tình yêu ngọt ngào nhất.

- Nói vậy mà cũng nói. Tình yêu nảy nở ở hai người khác phái là chuyện bình thường. Khi yêu, hôn nhau cũng bình thường, liên quan gì đến Thượng đế.

- Vậy tại sao lúc này anh hôn em, em né tránh?

- Tại vì... tại vì... - Nhã Loan ấp úng. Sau cùng nàng cốc nhẹ vào trán Kỳ Long - Anh hỏi khôn quá, làm sao em trả lời được.

Nhã Loan vờ hờn dỗi đẩy Kỳ Long ra. Cái dỗi của người con gái bao giờ cũng là sức mạnh khiến người con trai phải xuống nước, mềm cả người.

Kỳ Long nhanh chóng ôm chặt lấy tấm thân ấm áp của người tình. Mặc cho bầu trời đêm nay chơi vui, mặc cho cỏ hoa thẳng hàng đứng nhìn chung quanh. Anh ru vào tai nàng những lời chân tình chân chất:

- Nhã Loan! Em đẹp như tranh: Mai một anh sẽ vẽ một bức tranh họa hình người con gái anh yêu, để nhớ mãi trong tim.

Nhã Loan hạnh Phúc lắm, nàng hờn dỗi cho vui, cho khóa lấp.

- Em sẽ không làm người mẫu cho anh vẽ.

- Khi anh yêu ai thì hình ảnh người ấy luôn ở trong tris nhớ của anh. Không cần em làm người mẫu, anh vẫn tưởng tượng ra vẽ được.

- Yêu nhiều, khổ nhiều.

- Mặc kệ? Ai cũng biết tình yêu là mầm mống gây nên đau khổ, nhưng không một ai can đảm nói không cần nó.

- Em không tin anh yêu em nhiều như thế.

- Không tin ư? Được, xem anh chứng minh đây.

Nói vừa dứt là Kỳ Long ôm chặt Nhã Loan. Anh nhanh chóng đưa môi mình tìm môi nàng khiến nàng hết hồn, cứ hờn lấy đẩy anh ra, nhưng chất đê mê và thơm ngát đã làm nản lòng các ngón tay của nàng. Nàng thụ động hứng chịu. Chịu tất cả cho đến giây phút môi mệ mới thôi. Vừa e thẹn, vừa vui, Nhã Loan cười khúc khích, cười thích thú.

- Nhã Loan ơi! Về thôi con!

Tiếng của bà Thái Phương đưa Kỳ Long và Nhã Loan về thực tại. Anh hôn nhẹ lên môi nàng lần nữa rồi bóp nhẹ lấy tay nàng, dìu nàng đứng lên:

- Anh không muốn em rời xa vòng tay anh tí nào.

- Anh đó! - Nhã Loan nũng nịu – Ba mẹ em kêu làm sao em không nghe được.

Ông bà Thái Phương đứng ở đầu ngõ, thấy Kỳ Long và Nhã Loan cùng nắm tay đi tới, bà Thái Phương liền cười đùa với ông bà Kỳ Châu:

- Tôi thấy, sau chuyến hàng ngày mai, hai nhà chúng ta nên tính chuyện làm thông gia được rồi. Nhã Loan nhà tôi và Kỳ Long nhà anh chị quả là "xứng đôi vừa lứa", không có gì sánh bằng.

- Phải phải. -Bà Kỳ Châu vui mừng đệm thêm lời - Nếu bên nhà anh chị cho phép thì quý hóa quá.

Ông Kỳ Châu thông thả hút thuốc, ông cũng thích chuyện cưới vợ cho con lắm. Nghe bà Thái Phương nói thế, ông liền chỉ tay vào Kỳ Long gọi.

- Kỳ Long! Giờ con nên tập tành làm con rể hai bác ấy được rồi đó.

Mọi người cười vang, Nhã Loan ngượng đỏ mặt. Nàng nép mình vào mình ông bà Thái Phương.

Kỳ Long cười gượng ngoài mặt nhưng trong lòng thì không giấu cảm giác hạnh phúc vô ngần. Hạnh phúc ngọt ngào! Anh mong ngày ấy đến nhanh bất nao cả lòng.

" Hạnh phúc ơi! Hãy đến mau

Cho ta cùng nàng rong đuôi ước mơ

Cho ngày ngày thêm thương nhớ

Cho đêm dài hóa thành mộng trăm năm".

Nhung rồi ngày ấy... Ngày ấy mãi mãi không đến với Kỳ Long. Buổi sáng hôm ấy, buổi sáng có quá nhiều sự kiện làm đổi thay cả vận mệnh làm anh không sao quên được.

Ban đầu, anh và mẹ đang ngồi ẩm cúng bên bộ bàn ghế xa lông. Kỳ Long nằm dài trên ghế, mắt chăm chăm vào các con chữ nhỏ xíu trên mặt tờ báo. Còn bà Kỳ Châu ngồi uống ly trà nóng, ẩm cúng: Ngoài trời, mây đen kịt, gió thổi vù vù đánh vào cửa sổ kêu lộp cộp.

- Gió mạnh quá, chắc sắp bão rồi.

Kỳ Long vừa xem báo vừa tiếp theo lời bà Kỳ Châu:

- Đài báo bão số 10 hôm nay sẽ đổ bộ vào thành phố mình. Năm nào mà không có bão, mẹ quan tâm làm gì. Việt Nam đúng là một đất nước của chiến tranh chống giặc ngoại xâm và chống thiên tai.

Bà Kỳ Châu nóng ruột đứng ngồi không yên. Kỳ Long đảo mắt qua kêu:

- Mẹ ngồi yên một chỗ đi, có gì đâu mà nôn nóng.

Dù đã nghe Kỳ Long trấn an nhưng chính bà Kỳ Châu cũng không hiểu tại sao. Tại sao cơn bão này lại làm bà lo lắng. Lo lắng đủ thứ. Nhất là lo lắng cho ông Kỳ Châu.

- Mưa to gió lớn thế này, không biết ba con trên đường về có chuyện gì không?

- Hứ! Ba, ông kỹ tính còn hơn con. Con nghĩ thay vì lo cho ba, mẹ nên gọi vú Hà lấy thêm cái áo ấm nữa khoác lên mình, kéo gió lạnh thấm vào, đổ bệnh.

Không quan tâm đến sức khỏe người mình, bà Kỳ Châu vẫn thế.

- Sao mẹ thấy nóng ruột quá, Long ạ.

Kỳ Long lắc đầu cười đùa. Mẹ đúng là...Người ta nói "gừng càng già càng cay" chứ đâu nói vợ chồng càng già càng nặng tình

- Chút nữa ba con về, con nói lại những lời này, chắc ba hạnh phúc lắm. Ba có một người vợ hết lòng quan tâm lo lắng vì mình.

Ngoài trời, sức gió được đài khí tượng thông báo là đạt cấp 13, cứ tiếp tục đập vào nhà, vào cửa sổ vang lên tiếng kêu liên hồi. Tiếng kêu mỗi lúc mỗi to hơn. Cuối cùng sức gió quá mạnh đã đẩy bong bản lề cánh cửa lợp kính va vào tường vỡ toang, làm giật mình mọi người.

- Xoảng...

- Cửa vỡ rồi! Kỳ Long con lên coi che chắn lại mau, kéo sập nhà. - Bà Kỳ Châu hấp tấp gọi vú Hà - Vú Hà! Vú Hà! Mau chăm coi dưới bếp cho kỹ lưỡng vào.

Vút tờ báo sang bên, Kỳ Long ngồi bật dậy nhanh chóng phóng ào lên gác dùng búa, đinh, khoan, dùi che chắn mọi thứ. Bây giờ ngoài trời mưa bắt đầu nặng hạt hơn, dữ dội hơn.

- Quái quỷ! Gió gì mà mạnh dữ không biết?

Reng... reng...

Chuông điện thoại reo lên đôn dập, reo trong gió bão, gian nhà bỗng im bật: Vú Hà - người giúp việc lật đặt từ dưới bếp chạy lên cầm ống nghe.

- Alô.

- ...

- Đúng rồi! Nhà giám đốc Kỳ Châu đây. Có gì hoảng hốt thế? Nói đi!

- ...

- Hà!

Vú Hà hét, môi cứ lấp bấp:

- Bà chủ! Ông chủ... ông chủ...

Thấy thái độ của vú Hà sau cú điện thoại, nhất là chuyện có liên quan đến chồng, bà Kỳ Châu nôn nóng hơn bao giờ hết.

- Ông chủ sao?

- Trên đường về... - Giọng vú Hà hót hảo - vì gió bão... gió bão... Ông chủ bị cây trụ lên ngã đè lên xe, đánh vỡ sọ đầu chết rồi.

- Trời...

Đất trời như sụp đổ, bà Kỳ Châu hét toáng lên rồi ngất đi ngay sau đó.

Ngoài trời, mưa bão dữ dội, đánh sụp mái nhà...

- **K**hông phải chứ? Alô... Alô...

Bộp!

Chiếc điện thoại di động từ tay ông Thái Phương rơi xuống đất vỡ toang. Ông ngồi như hóa đá một chỗ: Trong lúc gia đình ông bà Kỳ Châu bao trùm toàn khung cảnh chết chóc tang thương, thì gia đình của ông bà Thái Phương là cả nợ nần tù tội.

- Họ nói sao?

- Hết rồi!

Ông Thái Phương lắc đầu, nói không thành tiếng, như cái xác vô hồn:

- Tại sao? Tại sao lại như thế? Tại sao công ty bên Mã Lai là công ty ảo?

Bà Thái Phương mắt bình tĩnh, nhào qua nắm cổ áo chồng dùng dằng: Mười mấy công hàng chứ đâu phải ít đâu. Tài sản vốn liếng, thế chấp ngân hàng đều tập trung vô đó, giờ bị người ta gạt tan thành mây khói. Tức điên lên được. Tưởng chết đi cho xong.

- Còn ngồi đó sao? Sao không hỏi ông Kỳ Châu, bạn làm ăn của ông thử xem?

Ông Thái Phương lắc đầu vô vọng:

- Ông hay tin chuyến hàng bị gạt liền bắt chấp mưa bão, lao đi hỏi tên cò Vần thì không thấy đâu. Hết rồi! Bán nhà bán cửa, phát mãi công ty cũng không đủ trả nợ.

- Lỡ bị gạt rồi thì hai người cũng phải, bàn nhau tính cách gì chứ, không lẽ ngồi chờ chết cả đám hay sao?

- Còn gì nữa mà bàn. Anh Cháu bị tử nạn rồi. Bên ấy còn bị nặng hơn bên mình nữa kia.

- Trời ơi là trời! Sắp tù đến nơi rồi mà không lo, lo cho người khác - Bà Thái Phương cắn nhần - Giờ phút này, họ sống chết hay nhất tài sản gì cũng mặc kệ.

- Anh Long...

Ngồi từ nãy giờ, Nhã Loan nghe toàn những tin xấu: Nặng nhất là gia đình Kỳ Long, bạn trai của mình. Nàng hoảng hốt hét lên thì bị bà Thái Phương nạt:

- Long, Long cái gì? Cha mẹ mày sắp đi tù, nhà cửa sắp mất, mày không lo, đi lo cho thằng người yêu chết bầm ấy. Đồ con bất hiếu!

- Mẹ...

Bao lời của bà Thái Phương làm Nhã Loan xanh cả mặt mày. Giữa lúc gia đình căng thẳng thì bà vú Thắm - người làm thuê trong nhà vào báo:

- Thưa ông bà chủ, có cậu Thành Nhật, bạn của cô chủ đến chơi.

- Giờ phút này mà còn chơi bời, bạn bè. - Bà Thái Phương ra lệnh vú Thắm - Nhà có chuyện, kêu họ về đi! Không tiếp.

- Thưa hai bác...

Bà Thái Phương kêu vú Thắm, vú Thắm còn chưa kịp dời bước thì Thành Nhật đã thản nhiên tiến vào nhà rồi. Tay cầm áo vest, miệng ngậm tẩu hút thuốc, trịnh thượng lên tiếng chào ông bà Thái Phương.

- Cháu xin lỗi vì đã mạo phạm.

Bà Thái Phương gia giọng bực tức:

- Nhà tôi xảy ra chuyện, cậu đến chơi không phải lúc. Cậu có thể...

- Ô! Bác chưa biết mục đích cháu đến đây rồi.

Thọc một tay vào túi quần, một tay rút tẩu thuốc nơi miệng ra, Thành Nhật tỏ ra quý ông thấy rõ:

- Ngoài việc đến thăm Nhã Loan, cháu còn biết chuyện làm ăn của gia đình ta. Báo chí đang âm lên rồi.

- Cậu biết thì sao chứ? Có giúp gì cho gia đình tôi thoát nợ, tù tội?

Thành Nhật giở giọng:

- Gia đình, dòng họ cháu qua sinh sống và làm ăn bên Mỹ lâu đời, nên có mở vài gian hàng lớn, nên có mở cho cháu một tài khoản, khoảng một triệu đô la gì đó...

- Một triệu đô la? - Bà Thái Phương nghe số tiền lớn ấy liền há hốc mồm - Cháu nói thật chứ Thành Nhật? Bác không nghe nhầm?

- Bác không nghe nhầm đâu. - Thành Nhật ra mặt - Bác có thể cho cháu ngồi cái đã.

- Được, được! Mời, mời cháu ngồi...

Ông bà Thái Phương đơn dả kéo ghế cho Thành Nhật ngồi, sắc mặt đổi sang niềm nở. Bà gọi vú Thắm:

- Vú Thắm! Mau pha nước mời cậu Thành Nhật.

Thành Nhật ngồi xuống, gác một chân lên đùi, trông điệu bộ rất dễ ghét. Ngày thường thì ông bà Thái Phương sẽ chửi ngay, nhưng hôm nay thì khác, họ không để ý điệu bộ này nhiều: Vấn đề bây giờ quan trọng và quan tâm nhất là món tiền lớn mà Thành Nhật đang có, nó rất cần cho ông bà hiện tại. Nếu Thành Nhật chịu giúp thì dẫu có đưa ra yêu sách gì, ông bà cũng chịu. Giờ cùng lắm rồi, ai có ơn, gia đình coi như thánh. Thành Nhật được thế làm tới

- Nhưng số tiền ấy, một nửa cháu dành để cưới vợ, một nửa làm của hồi môn. Giọng Thành Nhật lấp lửng - Cháu thì yêu Nhã Loan, nhưng Nhã Loan thì... thì...

Vừa nói Thành Nhật nhướn hàng chân mày qua phía Nhã Loan. Nhã Loan hiểu ý cau mày:

- Thành Nhật! Anh...

- Im lặng! - Bà Thái Phương quát, ngăn không cho Nhã Loan mở lời - Mày phải nghe anh Thành Nhật nói.

Thành Nhật tỏ ra vẻ hiểu biết:

- Thôi, Nhã Loan đã yêu Kỳ Long thì không sao. Cháu đành cất số tiền ấy để chờ khi nào cưới cô gái khác vậy.

- Bác hiểu ý cháu rồi. - Bà Thái Phương nghiêm lời - Nếu cháu đã có thành ý với nhà bác, với Nhã Loan, thì bác cho phép cháu và Nhã Loan đến với nhau.

- Mẹ! Mẹ không thể... - Nhã Loan không chịu nhưng bất lực

- Sao không thể? Cha mẹ mày sắp đi tù một xương, mày không biết nghĩ hay sao? Lấy chồng con nhà Việt kiều sung sướng không chịu lại ra thằng nghèo. Đồ ngu!

Nhã Loan lý lẽ:

- Mẹ làm như vậy chẳng khác gì dùng hạnh phúc của con đánh đổi sự tự do cho riêng bản thân mình.

- Tao làm vì bản thân tao ư?

Bốp!

- Á...

Một cái tát nảy lửa vào bên má Nhã Loan. Nhã Loan kêu lên đau đớn rồi xuyt xoa chỗ đau. Ông Thái Phương thấy vợ quá nóng nên lên tiếng. Dẫu sao con cái đâu có lỗi gì, lỗi ở cha mẹ mà bắt con cái chịu thì hơi quá nhẫn tâm.

- Bà nó...

- Ông im đi? Chuyện này để tôi quyết định. “Cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư”. Con hư thì tôi phải dạy.

Ông Thái Phương im bật. Nạt chồng xong, xoay cặp mắt sắc qua phía Nhã Loan, bà Thái Phương quyết đoán:

- Hạnh phúc của mày, phải do tao và cha mày quyết định. Tao muốn gả mày cho Thành Nhật thì mày phải nghe. - Bà Thái Phương chỉ thẳng tay vào mặt Nhã Loan phán những lời đay nghiến lời cuối cùng - Mày muốn quyết định chuyện hạnh phúc của mày thì hãy chờ cha mẹ mày chết cái đã Không nói nhiều. Tháng sau, mày về làm vợ Thành Nhật.

- Không vội vậy đâu bác - Thành Nhật mở lời rộng rãi, quân tử - Cứ để cho em Loan qua lại với cháu và gia đình cháu để tìm hiểu cái đã rồi quyết định. Nếu đồng ý thì tháng sau, cháu sẽ mời ba mẹ sang rước em Loan qua Mỹ sinh sống.

- Hai bác giao Nhã Loan cho cháu! Nó còn nhỏ dại, qua bên ấy, có gì không phải, mong cháu bày vẽ cho nó được hạnh phúc...

- **C**hào cậu! - Thành Nhật đưa tay bắt tay với Kỳ Long -. Chuyện đời đúng là khó lường. Sau bao năm xa cách, con người, số mệnh thay đổi khá nhiều.

Giọng nói mỉa mai của Thành Nhật sau bao biến đổi của ngày xưa giữa hai người. Kỳ Long gật đầu thừa nhận. Đúng! Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc nhưng thay đổi tất cả Từ một chàng trai con nhà giàu học giỏi, được mọi người khen, có tình yêu với Nhã Loan, có tất cả mọi thứ thì chỉ trong một ngày, một ngày ngắn ngủi thôi mà phút chốc trở thành ác mộng, thay đổi cả số phận. Cha chết, nhà cửa, tài sản phải thế chấp trả nợ để thoát khỏi tù tội. Mẹ anh sau cơn chấn động đã ngã bệnh, ốm đau liên miên. Nhã Loan, người yêu thấy mình nghèo nên bỏ đi lấy chồng Việt kiều giàu cô. Có thể vì mặc cảm hoặc nản nghĩ anh không còn gì nữa, nên không muốn dây dưa hay níu kéo làm chi cho thêm phiền phức. Cưới khi nào? Chồng nàng là ai? Nhã Loan không hề gởi thiệp hay mời anh đến dự. Mà có mời, chưa hẳn anh đã đi.

Nhìn trên người Kỳ Long giờ xóc xếch, khoác bộ áo quá u giản dị chứ không sơ-mi đóng thùng, lịch lãm như ngày xưa. Nghèo thấy rõ. Thành Nhật hả dạ lắm.

Sau sự kiện ngày ấy, anh đã thành công khi cướp được Nhã Loan từ tay Kỳ Long và sau đó còn bao nhiêu chuyện xảy ra trên đất Mỹ mà anh là người biết rõ nhất.

- Lúc trước, cậu hơn tớ toàn diện thế mà bây giờ ngược lại; cậu khác xa tớ hoàn toàn. Tớ bây giờ, cậu không thấy sao. Lịch lãm, đi xe hơi, ở nhà lầu, dùng tiền Mỹ. Còn cậu - Thành Nhật so sánh rẻ rúng Kỳ Long - Nhìn cậu như thế, tớ chợt nghĩ có một câu nói khá hay: "ở đời, khó ai biết trước số mệnh ngày mai, hôm nay anh giàu nhưng chưa hẳn hôm sau anh sẽ không nghèo và ngược lại"

Như một cái nọt bung nổ trên người, những lời Thành Nhật nhìn bề ngoài thấy không có gì, cũng nhẹ, cũng đúng, nhưng chẳng khác gì xia xói mỉa mai làm Kỳ Long cảm thấy mặc cảm, tủi phận đầy mình. Miệng người thật sâu hiểm, họ vận dụng ngôn từ khéo chua cay. Cái nghèo tuy không có tội gì, nhưng cái tài giỏi, cái hơn người của anh ngày xưa thì ngày nay lại bị đem ra làm đề tài

bình luận sự trái ngang của cuộc đời, trong khi hiện tại, anh chính là nạn nhân của sự trái ngang đó.

- À, Nhã Loan, người con gái mà cậu yêu say đắm sau khi biết gia đình cậu sụp đổ nên đã bỏ cậu đi. Thói đời ngày nay thật thực dụng, đây là bài học cậu phải nhớ, để lần sau yêu người nào thì phải tìm hiểu kỹ người đó một chút.

Đôi chân như khuyu xuống, đôi mắt giờ đục ngầu, đầu óc mông lung, mặt mày xạm xẩm. Đi ngay! Minh phải đi ngay. Lý trí Kỳ Long thúc giục thế. Cánh tay Thành Nhật đặt lên vai làm anh giật mình.

Anh ngẩng lên, thấy khuôn mặt rạng ngời chứa đầy sự hả dạ. Nó nở nụ cười chia sẻ thật đều:

- Đừng buồn nữa! Long hãy cố gắng sống. Chúng mình là bạn bè với nhau, có khó khăn gì cứ nói tớ, tớ giúp cho.

Đi mau! Không nên đứng đây nữa. Đứng nữa sẽ không chịu nổi. Kỳ Long chỉ tay lên trời:

- Cảm ơn lòng tốt của Thành Nhật. Cho tớ hỏi cậu, hiện tại, bầu trời như thế nào?

Thành Nhật không hiểu Kỳ Long hỏi bầu trời làm cái gì. Anh trả lời thật:

- Hiện tại đang tối.

- Rồi ngày mai trời sẽ sáng:

- Ô! Nhưng ngộ nhỡ ngày mai trời mây đen kịt, mưa bão lớn như cơn bão năm trước cướp lấy mạng sống cha cậu, thay đổi số phận như ngày hôm nay thì sao?

Thì Kỳ Long nghiêm nét mặt. Các ngón tay bụm lại nhau, giọng trịnh trong từng chữ rành mạch:

- Nếu thế thì Kỳ Long này tự biết và dặn mình rằng: dù cuộc sống có khó khăn nhiều trở ngại gấp mấy đi chăng nữa, thì lòng này cũng quyết không nản chí, quyết tranh đấu để giành sự sống đến hơi thở cuối cùng.

- Hay! Thành Nhật vỗ tay bốp bốp khen khích Kỳ Long.

- Chào cậu!

Không để ý. Bỏ mặc tất cả thái độ của Thành Nhật. Nói xong là Kỳ Long bỏ đi. Thành Nhật cay cú, ngoảnh lại chằm chích tiếp:

- Long! Long!

Đang đi ở đằng trước, nghe tiếng gọi, dù đôi chân mách bảo phải đi gấp nhưng vì lịch sự, vì nhân cách Kỳ Long phải đứng lại: Anh cố kềm lòng tự ái xuống để nghe đũa bạn còn lời lẽ đầy khó chịu, nóng mặt gì nữa đây?

- Chúc cậu thành công! Nhớ đừng từ chối lòng thành của tớ!

Tức bắt ói máu, bắt chao đảo cả người, muốn đập phá tất cả để hả dạ, muốn gầm lên một tiếng giữa núi rừng thời oanh liệt ngày xưa. Song, hiện tại Kỳ Long biết mình đang bị trọ vào lồng cuộc đời một cách tuyệt vọng, đầy tăm tối chưa thấy điểm sáng. Đối cùng lắm tàn nhẫn chỉ có vậy thôi.

Kỳ Long định thần được trong người, anh có cảm giác như mình đang đáp lại câu nói của Thành Nhật một cách vô định. Anh đi nhanh! Đi qua mấy mô đá nhấp nhô là ra đến đường lộ.

- Anh Hai!

Diễm Mi đưa tay giật giật áo Thành Nhật từ đằng sau:

- Anh Hai! Bộ anh biết anh ta hả?

- Biết. Anh và nó học chung lớp thời Đại học: Thành Nhật kể cho Diễm Mi biết - Mà em hỏi nó làm gì?

- Nãy giờ nghe anh và anh ta qua lại. Hình như cách đây không lâu, gia đình anh gặp chuyện không may thì phải. Nào là cha chết, người yêu bỏ đi, nhà cửa suy sụp...Sao mà thâm tâm vậy không biết nữa? Em thấy anh tội nghiệp quá.

- Vậy mới đáng đời! - Thành Nhật thốt lời vô tâm Em khéo thương người.

- Đáng đời? - Diễm Mi nhấn mạnh lại từ này. Từ này xuất phát nơi miệng anh mình khiến nàng bất phục - Anh Hai! Người ta tội nghiệp như vậy mà anh gọi là đáng đời. Em không hiểu.

Thành Nhật nạt, anh không muốn ai nói tốt về Kỳ Long:

- Em hiểu để làm gì. Nói tóm lại, loại người như hấn ta, em không nên tiếp xúc.

Kỳ Long! Tên nghe rất có vẻ mạnh mẽ. Chắc con người cũng thế. Diễm Mi mới biết tên anh ta từ lúc nãy. Là bạn bè với anh Hai mình, thế mà anh Hai mình lại cảm mình tiếp xúc. Chắc hấn giữa hai người có xích mích gì đây. Không hiểu tại sao giờ mình lại quan tâm anh ta nhỉ? Câu chuyện về hoàn cảnh gia đình anh cứ cuốn hút lấy mình.

- Sao kỳ vậy? Ảnh là bạn anh kia mà.

Thành Nhật đay nghiến:

- Anh chưa bao giờ coi hấn là bạn: Anh ghét nó đến tận xương tủy.

- Thế tại sao lúc này, em nghe anh nói toàn là lời hay tiếng tốt, tình nghĩa bạn bè dữ vậy? Nào là giúp đỡ, nào là chia sẻ...

- Em im đi! - Nghe Diễm Mi truy cứu, Thành Nhật đuối lý. Bực bội anh quát: - Ngốc quá! Tao nói là thế, nhưng chưa hấn đã làm thế.

- Anh...

- Không nói nữa! - Thành Nhật hét. Anh chắn ngang lời Diễm Mi - Giờ đi về! Tối nay, tao sẽ nói ba trăm triệu về tội dám cấu kết bạn bè qua mặt tao, để đi chơi tự do.

Dưới bầu trời chiều, dưới những tán cây che phủ, vạn vật muôn nơi chuẩn bị vào không gian tối đêm. Diễm Mi đứng tần ngần khó hiểu. Miệng thì nói những lời tốt đẹp nhưng khi làm thì làm điều ngược lại. Anh Hai mình là thế. Liệu đây có phải là lòng dối trá? Trong tất cả các loại sinh vật hiện hữu trên trái đất này, Diễm Mi biết, con người là loại khó hiểu nhất, nhiều tâm tính nhất.

Những đường cọ kẻ ngang kẻ dọc như siêu như thoát, Kỳ Long vừa vẽ vừa đưa chai rượu vào miệng nốc ừng ực. Men rượu cay và đắng ngắt ở cổ. Mắt anh ngà ngà nhìn bức họa người con gái đang vẽ dở lờ lờ ảo ảo. Đôi mắt của người mượn rượu giải tỏa nỗi khổ tâm, muốn buông trôi cuộc đời nhưng không được. Anh còn phải làm tròn trách nhiệm của đứa con với người mẹ già đau yếu suốt tháng quanh năm. Kể từ khi Nhã Loan bỏ đi, Kỳ Long giam mình mãi trong gian phòng được dựng tạm bằng mấy tấm phên nhà lợp bằng cói. Lúc ông Kỳ Châu làm ăn thua lỗ rồi tử nạn giao thông, may nhờ có cổ phần tiết kiệm gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, cộng thêm bán căn biệt thự mới đủ trả nợ, hai mẹ con anh mới được bình yên sống trong căn nhà như túp lều này.

Từ một quý tử con nhà giàu, sống trong cảnh nhà cao cửa rộng, có người hầu kẻ ở, nhưng lựa đầy đủ, bạn bè vây quanh chúc tụng, người yêu Nhã Loan là hoa khôi của trường Đại học, thế mà bây giờ trở thành chàng trai suốt ngày cứ chúi đầu vào cây cọ, giá vẽ và chai rượu. Một người mất tất cả. Tài sản quý giá

nhất của Kỳ Long hiện tại là người mẹ già làm niềm vui tinh thần và tấm bằng Đại học loại 1 làm vốn vật chất. Anh đau khổ, buồn chán, buồn xuôi.

Uống... ực ực...

Rượu vào cổ cay quá. Nóng quá! Chịu không nổi. Kỳ Long say khướt. Dáng người ngã nghiêng. Khi đôi mắt ập vào bức hình vừa vẽ là anh vung chân đạp đổ tứ tung. Tiện tay, anh còn bóp xấp giấy ném tung lên trời cao. Giấy lại rơi lả tả xuống đất rất nhiều, nhưng chỉ họa duy nhất một hình ảnh cô gái mà Kỳ Long biết suốt đời mình không bao giờ quên. Mãi mãi là thế: Nhã Loan.

Thấy con uống rượu suốt, bà Kỳ Châu, buồn lắm, thương con lắm! Hiểu nó lắm. Nó vì một đứa con gái mà ra thế này. Thử hỏi một người làm mẹ như bà, sao không đau lòng cho được.

Sinh nó ra, tình mẹ bao la trời biển nhưng lại không có chỗ đứng trong lòng nó bằng đứa con gái nhà người ta.

- Con uống rượu mãi thế sao Long?

Kỳ Long, dù rất say nhưng anh cũng nhận ra giọng nói của bà Kỳ Châu.

- Mẹ ơi! Con lạy mẹ! Mẹ đau ốm suốt, sao không nădm nghỉ mà vô phòng con làm gì?

Mới ra viện, bệnh chưa khỏi hẳn. Từ khi chồng mất bà Kỳ Châu mắc thêm bệnh tim. Bác sĩ dặn kỹ: phải giữ tinh thần cho thoải mái, chớ lo âu, buồn bực tức giận rồi bệnh tái phát rất nguy hiểm. Nhưng ngày ngày nhìn con trai như thế, bà không buồn sao được.

- Bệnh thì chỉ đau ốm đau ốm thể xác, nhưng nhìn con như vậy, mẹ còn đau thêm tinh thần.

Hiểu được nỗi khổ của đứa con, người mẹ hay khuyên:

- Mẹ biết con đang buồn nhiều chuyện, nhưng cố gắng để nó qua đi, đừng nhớ gì hết, con mới sống được.

Thả mình xuống giường, Kỳ Long ngồi gục đầu vào lồng bàn tay mình. Anh nói cho lầy có:

- Thì con vẫn sống với mẹ đấy thôi. Còn chuyện con buồn, mẹ không hiểu đâu.

- Đúng! Mẹ không hiểu con, nên không có cách gì để con mình vui vẻ sống ở đời. Bà Kỳ Châu không cầm được nước mắt. Bà đập tay thình thịch vào ngực
- Tại mẹ...Mẹ bắt lực quá.Vì mẹ nên con mới ra nông nỗi này.

Bà Kỳ Châu làm thế liên tục. Kỳ Long hoảng hồn đứng bật dậy, anh chạy đến:

- Thôi mẹ... Con xin lỗi, mẹ đừng khóc nữa. Con nghe lời mẹ..

Anh ôm chặt bà Kỳ Châu, ôm như giữ một vật quý giá không gì sánh bằng:

- Con đã mất rất nhiều thứ, giờ con mất mẹ nữa thì không còn gì hết, mất tất cả mẹ ạ.

Khụ khụ... Tiếng ho của bà Kỳ Châu. Kỳ Long đưa tay vuốt ngực bà. Đó khổ quá! Mẹ ho như thế này, nằm nghỉ đi! Con lớn rồi. Mẹ hãy mặc xác con.

- Con hãy để cho...

Khụ khụ Bà Kỳ Châu đưa tay bụm miệng. Khạc... Bà khạc một miếng đờm vào lòng bàn tay. Khi mở ra, toàn là máu.

Kỳ Long hoảng lên:

- Mẹ!

Không chần chừ, hoảng quá, anh bế xốc bà Kỳ Châu chạy thẳng ra đường lộ. Anh la hét, gọi xe ôm liên tục. Giữa đêm khuya vắng lặng, không một bóng người, không một bóng xe nào lảng vảng trên đường. Quá sợ hãi, anh bế mẹ chạy cả một đường dài. Mẹ ơi? Mẹ đừng sao nghe mẹ.

Tin... tin... Tiếng còi xe và ánh đèn pha sáng lòa phía trước. May quá! Kỳ Long lao ra giữa đường, anh liêu mình bất chấp mạng sống đứng chắn trước đầu xe:

- Dừng xe! Dừng xe!

Bất ngờ có người xuất hiện. Hú vía! Tài xế đạp thắng gấp "Kít..." tiếng bánh xe cà dưới mặt đường kêu rìn rít thật ghê sợ. Song, không ghê sợ bằng tiếng hét dữ dội của Kỳ Long cùng với tiếng đập cửa rầm rầm tiếp theo đó.

- Mở cửa... Mở cửa...

- Á!

Tài xế là một cô gái, thấy có người gằm hét đập cửa liên tục liền hoảng sợ. Và cũng ngay sau đó cô bé cũng gấp gấp mở cửa cho Kỳ Long bế bà Kỳ Châu vào ngồi, rồi cho xe tăng tốc đến bệnh viện gần nhất.